

Чини ми се да још увијек довољно не схватамо колико је важна пјесничка улога Драгана Студена, не само за српски крајишки простор већ српску књижевност уопште. Он још није ни изблиза истражен ни осветљен, премда то није ништа необично, јер је просуђивати могуће увијек, и накнадно, послије пјесниковог овоземског живота. Надокнаде ове врсте су увијек могуће, и већ смо на добром путу да постепено кроз разне осврте, критичке прилоге и књиге бар приближно, изošтримо слику овог пјесничког језика.

Овом пјесничком књигом, чије су пјесме, махом из пјесникове заоставштине, а које су чини се дошле као нови талас (важност и посљедњи), са посебним насловом "Ерос со росе или звјездани вез", пјесник сублимира стање свога бића између земаљских и астралних свјетова. Он ствара својеврсну митску и семиотичку логику чији се коријен најприје налази дубоко у земном и земаљском, гдје се најсигурније учвршћује, да би се распјевао и васкрсао у небеским стањима и појавама.

из рецензије Здравка Кецмана